

Κέντρο
Περιβαλλοντικής
Εκπαίδευσης
Κληρονομιάς

Μια Σταγονοπαρέα στη Λίμνη μας

ISBN 978-960-89312-7-5

© copyright ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Περιβαλλοντικό Πάρκο Δήμου Καστοριάς

52100 Καστοριά

τηλ.: 2467023069, **fax:** 2467084750

e-mail: kpekast1@otenet.gr

URL: <http://kpe-kastor.kas.sch.gr>

<http://www.kpe.gr>

Εικονογράφιση: Μερóπη Σωτηροπούλου Μάγγελ

Καστοριά 2008

Αγαπητοί φίλοι,

Η έκδοση που έχετε στα χέρια σας αποτελεί το υλικό της αφόρμησης του προγράμματος Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης του Κ.Π.Ε. Καστοριάς με τίτλο:

«Μια Σταγονοπαρέα στη Λίμνη μας»

που πραγματοποιείται για μαθητές προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας από το Κ.Π.Ε. Καστοριάς.

Το περιεχόμενο αυτής της έκδοσης είναι μια ιδέα της Παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε. Καστοριάς, που μέλη της είναι:

Δρ. Θ. Α. Μαρδίρης, Μ.Εδ., Βιολόγος - Περιβαλλοντολόγος, Υπεύθυνος Κ.Π.Ε.

Ν. Αντωνίου, Δάσκαλος, Αναπληρωτής Υπεύθυνος Κ.Π.Ε.

Μ. Γρηγορίου, Μ.Σc., Βιολόγος,

Α. Ατζέμη, Δασκάλα

Κ. Τζέρπος, Δάσκαλος

Α. Πισιώτη, Νηπιαγωγός

Α. Ευαγγέλου, Ηλεκτρολόγος Μηχανικός & Μηχανικός Υπολογιστών

Α. Βασιλείου, Γεωπόνος - Γεωλόγος

... για τους εκπαιδευτικούς

*η δημιουργία αυτής της ιστορίας και
η αφήγησή της κατά την πραγματοποίηση
του προγράμματός μας, στοχεύει στην
προσέγγιση της σχέσης του κύκλου
του νερού με τη λίμνη.*

*Ταυτόχρονα, αποτελεί πρόκληση για
να πλησιάσουμε με τους μαθητές
το λιμναίο περιβάλλον.*

... για τη ζωγράφο

*τα μέλη της Παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε.
ευχαριστούν τη Μερόπη Σωτηροπούλου Μάγγελ
για την πολύτιμη συμβολή της στη δημιουργία
αυτής της έκδοσης.*

Ξημέρωσε μια μέρα πολύ φωτεινή! Βγήκε ο ήλιος πίσω από τα βουνά, μεγαλοπρεπής, φωτεινός και χαδιάρης, άρχοντας του ουρανού και της γης κι άρχισε να στέλνει τις πρώτες ζεστές ακτίνες του σ' όλη την πλάση. Κάποιες χάιδεψαν τα βουνά, άλλες τις κορυφές των δέντρων, άλλες τις φωλιές των πουλιών μέσα στα καλάμια μιας λίμνης, ενώ πολλές ακτίνες θέλησαν να παιχνιδίσουν με το νερό μιας μακρινής γαλάζιας θάλασσας.

Ταξίδεψαν λοιπόν απ' τον
ουρανό και βούτηξαν
στην πρωινή δροσάτη θάλασσα.
Η επιφάνεια της θάλασσας
έλαμψε καθώς το φως
του ήλιου έπεσε πάνω της
και το νερό της άρχισε
να ζεσταίνεται.

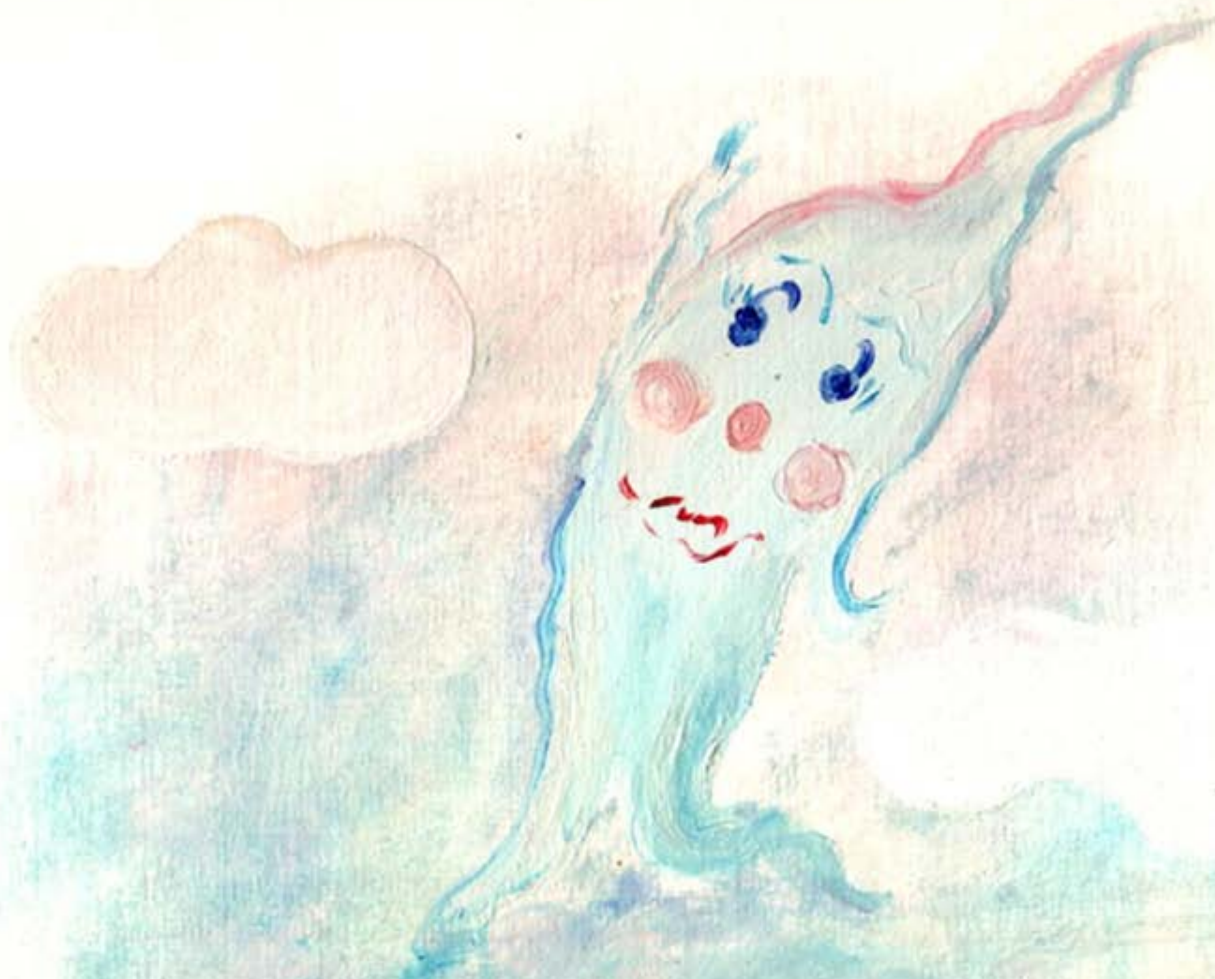

Μία απ' όλες τις σταγόνες του νερού της θάλασσας,
η πιο ζωηρή, η Νίτσα Σταγονίτσα,
λέει στους άλλους φίλους της, τις σταγόνες:

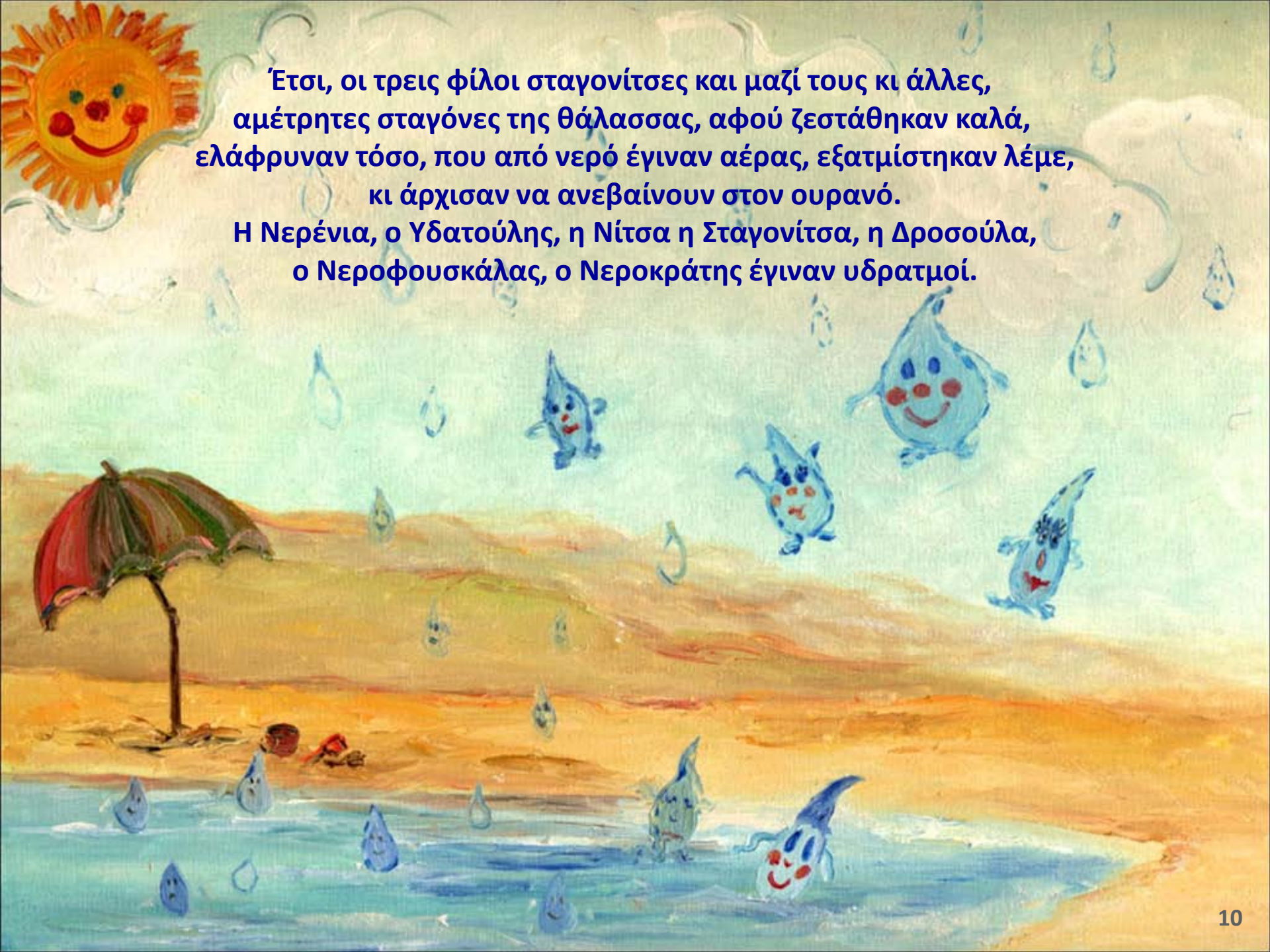
- Τι γλυκιά ζέστη
που γιώθω! Αισθάνομαι
τόσο ανάλαφρη!

- Δίκιο έχεις! Οι ακτίνες του ήλιου με ζεσταίνουν
πολύ γλυκά. Νομίζω πως θα εξατμιστώ, θα γίνω
σαν τον αέρα, λέει ο Υδατούλης.

**Η Νερένια, μια άλλη σταγονίτσα, λεπτούλα, μα πάντα πολύ σκεφτική,
ακούγοντας τους φίλους της λέει:**

**- Μου φαίνεται πως μια τέτοια ζεστή και θαυμάσια μέρα είναι ό,τι πρέπει
για ένα ταξίδι στον ουρανό. Ετοιμαστείτε για μια συναρπαστική περιπέτεια!**

Έτσι, οι τρεις φίλοι σταγονίτσες και μαζί τους κι άλλες, αμέτρητες σταγόνες της θάλασσας, αφού ζεστάθηκαν καλά, ελάφρυναν τόσο, που από νερό έγιναν αέρας, εξατμίστηκαν λέμε, κι άρχισαν να ανεβαίνουν στον ουρανό.

Η Νερένια, ο Υδατούλης, η Νίτσα η Σταγονίτσα, η Δροσούλα, ο Νεροφουσκάλας, ο Νεροκράτης έγιναν υδρατμοί.

Στην αρχή του μεγάλου ταξιδιού τους, οι υδρατμοί είτε είναι υδρατμοί από τη θάλασσα, όπως ο Υδατούλης, η Νερένια κι οι υπόλοιποι, είτε είναι από τη λίμνη ή από τα ποτάμια, είναι γύρω μας. Μπορεί να μας βλέπουν και να μας χαιρετούν. Εμείς όμως δεν τους βλέπουμε, γιατί είναι διάφανοι και αέρινοι. Βέβαια, κάποια στιγμή παύουν να μας βλέπουν κι αυτοί, γιατί ανεβαίνουν, όλο ανεβαίνουν προς τον ουρανό. Μεγάλη χαρά τούς περιμένει, όταν φτάνουν ψηλά στον ουρανό. Εκεί είναι πανέμορφα. Απέραντος, γαλάζιος ο ουρανός, ενώ κάτω φαίνονται οι θάλασσες, οι λίμνες, οι πολιτείες, τα χωριά, τα βουνά, οι πεδιάδες.

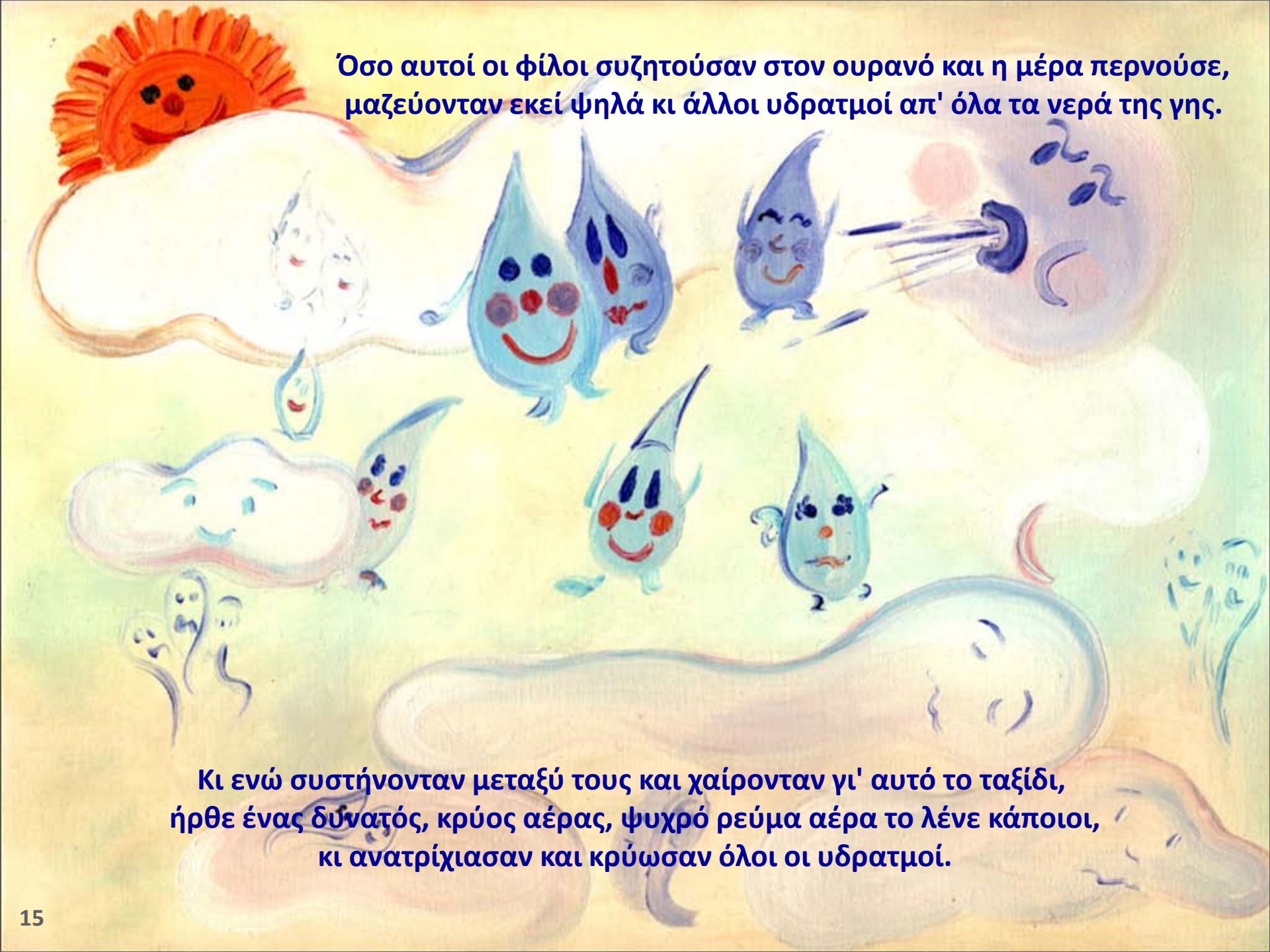
- Αχ! Τι γοητευτικό
θέαμα που είναι η Γη
από ψηλά,
λέει η Νίτσα η Σταγονίτσα.
Πάντα απολαμβάνω
αυτή τη θέα!

- Ααα! Τι τρομερό ύψος!
Εγώ φοβάμαι, μη μ' αφήνετε
μόνο μου!
Δροσούλαα, Νεροκράτηηη,
θα πέσω, φωνάζει
απελπισμένα
ο Νεροφουσκάλας!

- Έλα, Νεροφουσκούλη μου, μην φοβάσαι.
Κοίτα πόσο ψηλά στον ουρανό φτάσαμε!
Εγώ το ήξερα πως κάποια μέρα θα
ξανακάναμε αυτό το ταξίδι.
Μετά θα ξαναγυρίσουμε στη γη,
θα ξανανέβουμε στον ουρανό πολλές φορές,
είπε ο Υδατούλης, με ύφος σπουδαίου και σοφού.

Όσο αυτοί οι φίλοι συζητούσαν στον ουρανό και η μέρα περνούσε, μαζεύονταν εκεί ψηλά κι άλλοι υδρατμοί απ' όλα τα νερά της γης.

Κι ενώ συστήνονταν μεταξύ τους και χαίρονταν γι' αυτό το ταξίδι, ήρθε ένας δυνατός, κρύος αέρας, ψυχρό ρεύμα αέρα το λένε κάποιοι, κι ανατρίχιασαν και κρύωσαν όλοι οι υδρατμοί.

- Ααα! Έπιασε ψυχρούλα, λέει η Δροσούλα.
- Εγώ θα έλεγα ότι νιώθω τρομερό κρύο, είπε η Νίτσα η Σταγονίτσα.
Κι όσο συζητούσαν τόσο πιο πολύ κρύωναν.
- Ελάτε να αγκαλιαστούμε, να ενωθούμε, έτσι δεν θα κρυώνουμε,
είπε ο Νεροφουσκάλας, τρέμοντας από φόβο κι από κρύο.

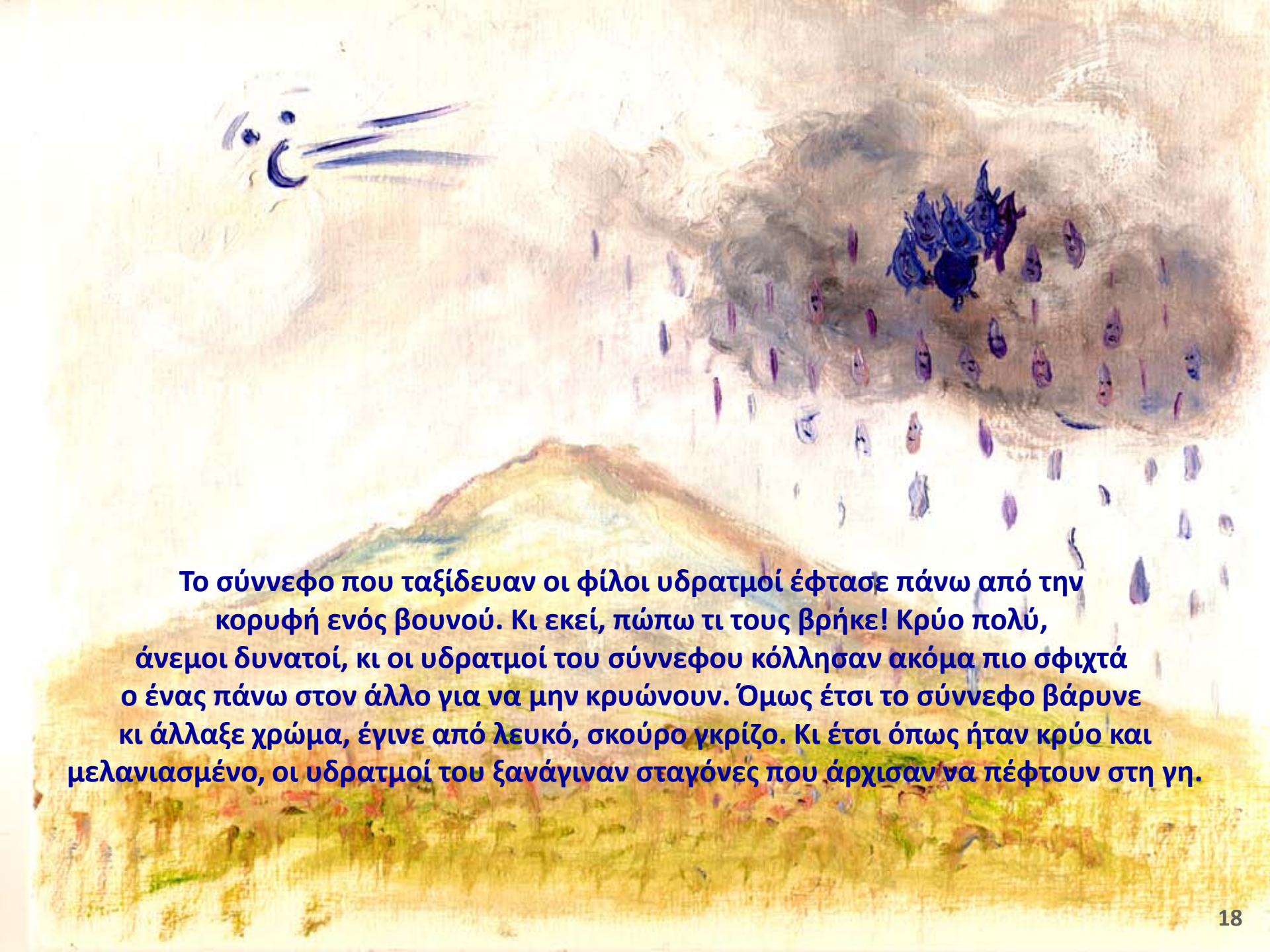
Όλοι βρήκαν την ιδέα του σωστή
και έτσι έκαναν.

Αγκαλιάστηκαν εκεί
ψηλά στον ουρανό
πολύ πολύ σφιχτά για να
αντιμετωπίσουν τον κρύο άνεμο,
που εμφανίστηκε ξαφνικά.

Οι πολλοί υδρατμοί,
έτσι ενωμένοι, έφτιαξαν
ένα σύννεφο. Κι άλλοι
υδρατμοί έφτιαξαν
άλλο σύννεφο. Γέμισε
ο ουρανός σύννεφα, που
ο άνεμος τα παρέσερνε
σε ουράνια ταξίδια.

Άλλα έφτασαν πάνω
από πολιτείες μεγάλες,
άλλα βρέθηκαν πάνω από θάλασσες,
άλλα πήγαν σε χώρες μακρινές.

Το σύννεφο που ταξίδευαν οι φίλοι υδρατμοί έφτασε πάνω από την κορυφή ενός βουνού. Κι εκεί, πώπω τι τους βρήκε! Κρύο πολύ, άνεμοι δυνατοί, κι οι υδρατμοί του σύννεφου κόλλησαν ακόμα πιο σφιχτά ο ένας πάνω στον άλλο για να μην κρυώνουν. Όμως έτσι το σύννεφο βάρυνε κι άλλαξε χρώμα, έγινε από λευκό, σκούρο γκριζο. Κι έτσι όπως ήταν κρύο και μελανιασμένο, οι υδρατμοί του ξανάγιναν σταγόνες που άρχισαν να πέφτουν στη γη.

- Ωχ! Ωχ! Τι είναι αυτό που μας βρήκε! Κρύο, παγωνιά!

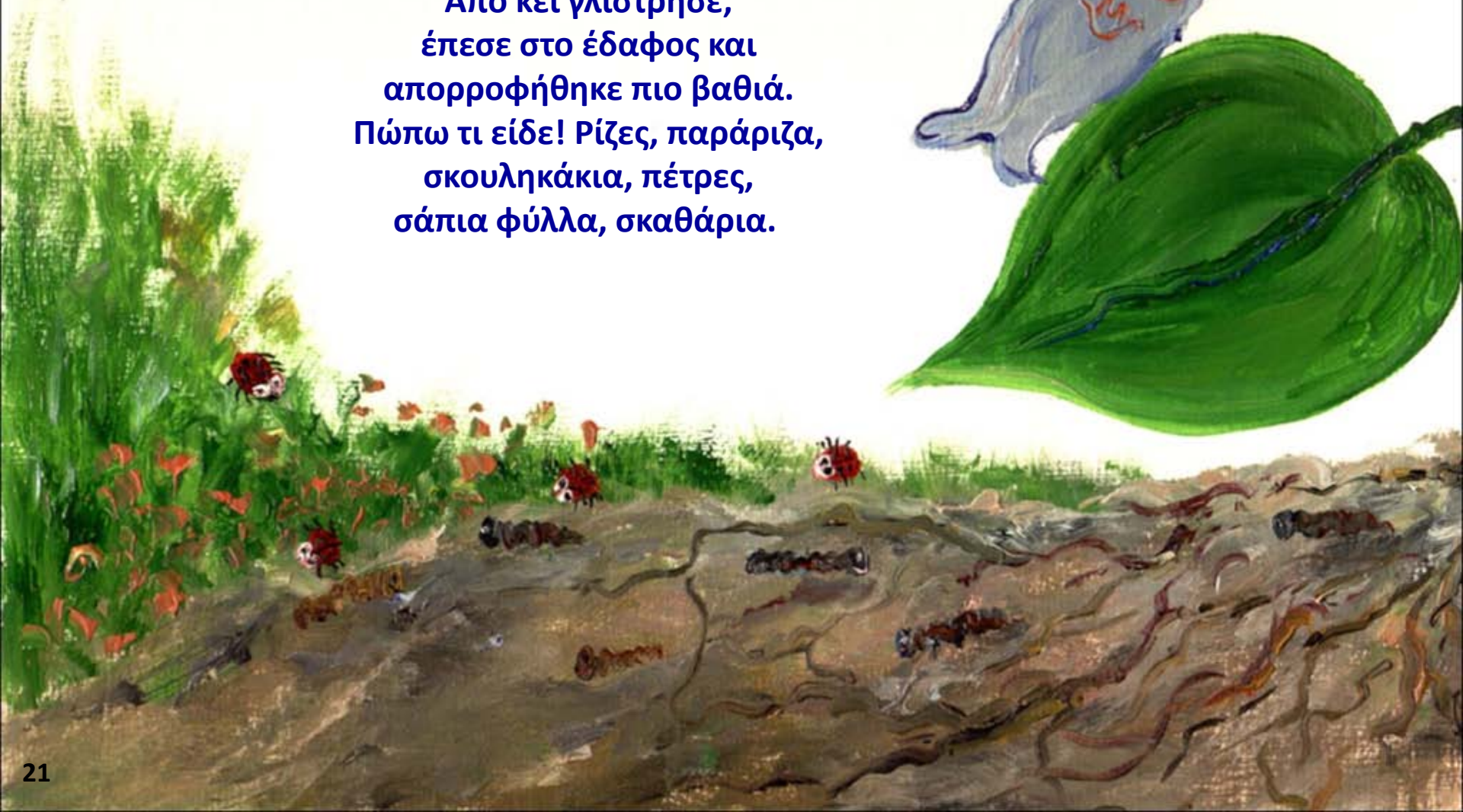
**Κοιτάξτε όλοι πώς μελανιάσαμε και γίναμε ξανά σταγόνες νερού,
φώναξε η Δροσούλα. Τι θα γίνουμε τώρα;**

**- Μα δεν βλέπεις ότι αρχίσαμε να κατεβαίνουμε; Πλησιάζουμε όλο και πιο κοντά στη γη,
της είπε ο Νεροκράτης.**

- Είμαστε τώρα βροχή!
Όταν οι υδρατμοί κρυώσουν
στα σύννεφα, γίνονται βροχή
ή χιόνι και πέφτουν στη γη.
Εμένα μου αρέσει, χαίρομαι
πολύ, είπε ο Υδατούλης.
- Εγώ όμως πολύ φοβάμαι,
είπε η Νερένια. Πού πάμε
 τώρα; Θεέ μου, τι γρήγορα
 που κατεβαίνουμε!
Δεν θέλω να χωρίσουμε.
Ελάτε να πιαστούμε χέρι-χέρι
 και να πέσουμε όλες
 οι σταγόνες - φίλοι μαζί!
Σαν μια σταγονοπαρέα!

Καθώς πλησίαζαν στη γη,
ο άνεμος τούς χώρισε.
Η Νερένια έπεσε στο
φύλλο ενός δέντρου.
Από κει γλίστρησε,
έπεσε στο έδαφος και
απορροφήθηκε πιο βαθιά.
Πώπω τι είδε! Ρίζες, παράριζα,
σκουληκάκια, πέτρες,
σάπια φύλλα, σκαθάρια.

Ο Υδατούλης έπεσε
πάνω σε έναν βράχο.
«Ωχ! Τι σκληρά που είναι!»,
σκέφτηκε και γλίστρησε στο έδαφος.

Ο Νεροφουσκάλας έπεσε πάνω στα πέταλα ενός λουλουδιού.
- Δεσποινίς μου, τι όμορφη που είστε, της είπε.
Εκείνη ντράπηκε, ταραχτηκε και κουνήθηκε.
Φλαπ! Ο Νεροφουσκάλας βρέθηκε φαρδύς - πλατύς
πάνω στα πεσμένα φύλλα.

Η Δροσούλα έπεσε πάνω
σε ένα χιονισμένο κουκουνάρι.
Η πλάτη της γρατσουνίστηκε.
Ευτυχώς, έπεσαν πάνω της
κι άλλες σταγόνες βροχής
που έλιωσαν το χιόνι
και παρέσυραν και τη
Δροσούλα στο έδαφος.

Η Νίτσα η Σταγονίτσα έπεσε πάνω στο γυαλιστερό τρίχωμα
μιας αρκούδας που μόλις βγήκε από τη φωλιά της.

"Μμμ! Τι απαλά που είναι εδώ πάνω. Είμαι τόσο κουρασμένη, θέλω να κοιμηθώ",
σκέφτηκε. Τίναξε η αρκούδα το τρίχωμά της, πετάχτηκαν όλες οι σταγόνες του νερού
που ήταν πάνω της, κι έτσι έπεσε η Νίτσα η Σταγονίτσα στο έδαφος.

Η βροχή σταμάτησε.
Κάποιες σταγόνες ξέμειναν
πάνω στα βράχια,
άλλες πάνω στα δέντρα
και τα χόρτα, άλλες
πρόλαβαν να τις ρουφήξουν
οι ρίζες των φυτών.
Τις περισσότερες όμως
τις τράβηξε το έδαφος
μέσα του βαθιά.

Η κάθε σταγόνα από την παρέα συνέχισε
το ταξίδι της μοναχικά.
“Τι σκοτεινά που είναι εδώ μέσα”, σκέφτονταν
καθώς έμπαιναν όλο και πιο βαθιά στη γη
και γλιστρούσαν ανάμεσα στα χώματα,
στις πέτρες, στις σκληρές ρίζες των δέντρων.
Οι νερένιοι φίλοι ήταν πολύ
λυπημένοι που ταξίδευαν μόνοι
σε εκείνον τον σκοτεινό
και μυστήριο κόσμο.

Όμως... πλιτς, πλατς, πλουτς! Πλιτς, πλατς!

**Όσο πιο βαθιά κατέβαιναν τόσο πιο δυνατά άκουγαν αυτούς τους ήχους.
Πλιτς, πλατς, πλουτς! Ήχοι γνωστοί, σαν σταγονίτσες που πέφτουν στο νερό.**

**Και ξαφνικά θυμήθηκαν, κατάλαβαν... πως έφτασαν εκεί
που η γη μαζεύει τα νερά της βροχής.**

**Η Νερένια, ο Υδατούλης, ο Νεροφουσκάλας, η Δροσούλα, η Νίτσα η Σταγονίτσα,
ο Νεροκράτης σιγά σιγά βούτηξαν σε μια κοιλότητα γεμάτη νερό.**

**Ήταν τόσο πολύ νερό μαζεμένο εκεί κάτω και οι σταγονίτσες μας γνώρισαν
φίλους απ' όλα τα νερά της γης, τον Νερούλη, τον Υδροφόρη, την Πόπη τη Νερόπη,
τη Νερολακουβίτσα, τον Άκη Ρυάκη, τον Θαλασσένιο, τον Ποταμούλη, τον
Μπουρμπουλήθρα, τη Μίνα Ποταμίνα, τον Νεροτρπούλη.**

**Κι όλο έρχονταν σταγόνες νερού κι όλο
γέμιζε η κοιλότητα της γης με νερό. Νερό πεντακάθαρο και δροσερό!**

Όλοι απολάμβαναν τις νερογνωριμίες τους, ο Νεροφουσκάλας όμως είχε άγχος.

Τίποτε δεν του άρεσε εκεί κάτω.

- Σ' όλη μας τη ζωή εδώ στα σκοτάδια θα είμαστε;
Κι αν μαζευτούμε πολλές σταγόνες νερού,
τι θα απογίνουμε;

Ο καημένος είχε λίγο δίκιο, γιατί είχε στριμωχτεί πολύ από τις άλλες σταγόνες.

- Θέλω να ξαναδώ τον ουρανό, τον ήλιο, τα πουλιά, να παίξω με τον άνεμο, μουρμούριζε
κι όλο γκρίνιαζε στη Νερένια. Ο Υδατούλης, που βρισκόταν δίπλα τους,
πάντα ψύχραιμος και λογικός, του είπε:

- Μην στεναχωριέσαι, Νεροφουσκούλη μου, σε λίγο καιρό θα
ξαναβγούμε στην επιφάνεια της γης.

Δεν θα χωράμε εδώ μέσα.

Θυμάσαι τις πηγές των βουνών;
Από κει δεν βγαίνει πάντα κρύο,
γάργαρο το νερό της γης;

Ο Νεροφουσκάλας κάτι θυμήθηκε
και ηρέμησε για λίγο.

Όμως πού και πού πάλι
στεναχωριόταν και ανυπομονούσε
να 'ρθει η μέρα που θα 'βγαينه
ξανά πάνω στη γη.

Κι επιτέλους, ήρθε η μέρα που, προχωρώντας μέσα από τα βαθιά πέτρινα στρώματα της γης, βγήκαν ξανά στην επιφάνειά της. Ήταν μια μικρή τρυπούλα ανάμεσα σε βράχια και από κει μέσα στριμώχτηκαν όλοι οι φίλοι και βγήκαν ξανά στην επιφάνεια της γης ως νερό, πολύ νερό, κρύο, καθαρό και... ανυπόμονο!

- Αχ! Αχ! Αχ!
Η πλατούλα μου πονάει!
Καλέ, τι βράχος είναι αυτός!
Έλα, Νεροφουσκούλη, μην με σπρώχνεις,
φώναζε η Νίτσα Σταγονίτσα.

- Ωωωπ! Προσοχή, παιδιά,
μόλις βγείτε από την πηγή
έχει μεγάλη κατηφόρα.
Βγήκαμε στην πλαγιά ενός βουνού,
προειδοποιούσε ο Νεροκράτης.

- Πω! Πω! Πω! Τι ωραίο το φως του ήλιου, όμως τα ματάκια μου πονάνε, τόσο καιρό ήμασταν μέσα στο σκοτάδι. Να, τα δέντρα, τα λουλούδια, τα πουλιά, τα ζουζούνια, φώναζε ο Νεροφουσκάλας και φούσκωνε ακόμη πιο πολύ απ' τη χαρά του και, καθώς κατρακυλούσε στην πλαγιά μαζί με τους άλλους νερένιους φίλους του, παρέσερνε μαζί του χώμα και πετραδάκια.

- Τι ωραία που είναι η φύση και τι ωραία που καταρακουλάμε!
Πού πάμε άραγε; ρωτούσαν η Δροσούλα
και η Νίτσα η Σταγονίτσα, που ήταν πιασμένες χέρι χέρι.
- Ε, δεν ξέρεις; Τώρα όλοι εμείς που βγήκαμε απ' την πηγή
του βουνού είμαστε ένα ρυάκι. Ίσως πιο κάτω
συναντήσουμε κι άλλο ρυάκι, ίσως βρούμε το ποτάμι, ίσως
καταλήξουμε σε κάποια λίμνη ή θάλασσα, απαντά ο Νεροκράτης.

- Έχω ακούσει για μια λίμνη που κρατά στην αγκαλιά της μια όμορφη πολιτεία. Κι ο τόπος γύρω κάτι μου θυμίζει. Θα 'θελα να καταλήξουμε εκεί, είπε η Νίτσα Σταγονίτσα.

- Αν δεν εξατμιστούμε καθώς κατηφορίζουμε, αν δεν μας πει κάποιο ζώακι, αν δεν μας τραβήξουν σωλήνες υδραγωγείου, αν, αν ... τότε, καλή μου, μπορείς να ελπίζεις ότι θα φτάσουμε στη λίμνη που επιθυμείς, είπε ο Υδατούλης με το ύφος του πολύξερου.

- Κι όμως νάτη, νάτη, φωνάζει η Νερένια ενθουσιασμένη.

Βλέπω αυτή τη λίμνη με την όμορφη πολιτεία. Το ποτάμι μάς πηγαίνει εκεί...

- Έλα, έλα, Νερένια, μην χαζεύεις, φωνάζει ο Νεροκράτης, δώσ' μου τη φωτογραφική μηχανή και... Πλατς! Μπλουμ! Πλαφ! Βούτηξαν στη λίμνη!

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΠΕΑΕΚ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης

ISBN 978-960-89312-7-5